

CON ĐIỂM
Trần Minh.

Thật không thể chấp nhận được! Một chung cư sang trọng, văn minh, nơi chỉ có những người có quyền, có tiền mới có thể sở hữu được căn hộ ở đây. Thế mà lại nảy nòi ra một con điểm đến ở làm ô uế cái chung cư này. Đã thế, cái con điểm ấy lại sống sát vách căn hộ của Mai Lan mới tức chứ.

Mai Lan gọi ả là "con điểm", bởi nhìn vẻ bề ngoài, ăn mặc và điệu bộ của ả đã toát ra điều đó. Áo thì đã mỏng tang, bó sát cơ thể, lại còn khoét sâu xuống dưới bụng, để lộ lộ hai bầu vú thả rông căng tròn.

Những hôm ả mặc váy thì ngay cả Mai Lan cũng còn ngượng nữa là cánh đàn ông: váy ngắn cũn cỡn, khoe đôi chân dài trắng nõn, ả chỉ cần hơi so vai lên một chút thì quần lót màu gì, cả thiên hạ đều biết.

Khuôn mặt của ả thì xinh đẹp đấy, nhưng đôi mắt quá sắc sảo, dâm dăng. Đôi mắt này chắc lừa tình, lừa tiền được khỏi đàn ông. ả sinh hoạt rất khác thường, cứ khoảng bốn, năm giờ sáng mới về nhà thì đích thị là đi làm gái rồi còn gì?! Không cần mở cửa ra nhìn, Mai Lan cũng biết đích xác cái tiếng guốc lạch cạch vào cái giờ ấy là của ả, cả cái mùi nước hoa nồng nặc nữa... Mai Lan rất khó chịu và tỏ vẻ khinh thường khi nhìn thấy ả. Dường như ả cũng biết điều đó, nên mỗi khi gặp Mai Lan, ả lại giương đôi mắt, nhìn thẳng vào Mai Lan đầy thách thức.

ả làm mẹ đơn thân. Thằng bé trai con ả trạc tuổi với con của Mai Lan. "Đơn thân" là phải rồi, bởi cái loại đàn bà như ả chắc là chung chạ với "cả trăm thằng đàn ông". Gái "ăn bánh trả tiền" thì biết bố đứa trẻ là ai?!

Trong căn hộ của ả còn có một người phụ nữ giúp việc. Cứ khoảng 7 giờ sáng, người giúp việc gọi taxi đưa con ả đi học. Đến chiều thì lại thuê taxi đón về. ả đi đêm, ngủ ngày, nên đến trưa mới thức giấc. Dậy mắt rồi thì ả bật nhạc âm ỉ. Đã có lần Mai Lan sang góp ý, ả vênh mặt lên nói: "Nhà tôi, tôi thích làm gì thì làm... Khó chịu thì chuyên đi nơi khác mà ở." Đúng là cái loại vô học, vô văn hóa. Nói thế mà cũng nói được!

Ở trường học, Mai Lan đã quen chỉ đạo người khác nghe răm rắp nên không trị được à thì Mai Lan rất ảm ức, song cũng chẳng có cách nào giải quyết triệt để cả, trừ trường hợp Mai Lan chịu thua mà bán xới chuyển nhà đi nơi khác.

Chuyện ấy thì không đời nào! Từ trước tới giờ, Mai Lan chưa chịu thua ai. Từ một giáo viên quen, trình độ chỉ cao đẳng sư phạm mà Mai Lan leo được lên cái ghế Hiệu trưởng một ngôi trường tiểu học ở trung tâm thành phố thì đã phải "thi đấu", giành giật, thủ đoạn với bao nhiêu con người.

Nhất là giai đoạn, khi bà hiệu trưởng chuẩn bị về hưu, Mai Lan là hiệu phó, đã chờ đợi giây phút này từ lâu, song vẫn luôn có bao nhiêu kẻ ngáng đường, cạnh tranh cái ghế béo bở ấy. Trong số đó, có cả người nhà lãnh đạo thành phố thế mà cuối cùng, chiếc ghế vẫn rơi vào tay Mai Lan.

Kể từ thời điểm đó đến nay, Mai Lan tại vị trên chiếc ghế Hiệu trưởng này được hai nhiệm kỳ, mặc kệ những kẻ "chọc gậy bánh xe", bới móc lỗi lầm sai phạm của Mai Lan để kiện cáo, chiếc ghế hiệu trưởng vẫn vững như "bàn thạch". Có người bảo: Mai Lan phải có năng lực lắm mới trụ được lâu như thế. Đưa ngựa mồm ghen tức thì phá thói một câu: "Năng lực" hay có người "chống lưng"? Điều đó thì chịu, chắc chỉ Mai Lan mới biết...

Ai tiếp xúc với gia đình Mai Lan, cũng đều có nhận xét, đây là một gia đình êm ấm, sống có văn hóa và rất hạnh phúc. Chồng Mai Lan là một viên chức nhà nước. Anh hiền lành, ít nói. Sáng sủa, người ta thấy anh áo sơ mi trắng, cà vạt lịch lãm, lái chiếc ô tô 5 chỗ đời mới đánh tận cửa sảnh tòa nhà chung cư để đưa vợ con đi làm, đi học.

Chiều về, khi đám viên chức rủ nhau lang thang ở các quán nhậu. Thì anh lại chính xác đến từng phút có mặt tại cổng trường học đón con, đưa về nhà tắm rửa, rồi vào bếp com nước chu toàn, sau đó lại đánh xe ô tô đến trường đón vợ đi làm về. Thì cũng phải thế chứ! Không phát triển sự nghiệp được thì đứng đằng sau giúp đỡ, làm bệ phóng để vợ có thời gian "quan hệ" phát triển sự nghiệp chứ. Người đàn ông văn minh là ở chỗ ấy...

Thường ngày, chồng Mai Lan sẽ dậy sớm để lo ăn sáng cho cả gia đình, nhưng hôm nay, có bố mẹ chồng ở quê lên chơi nên Mai Lan tranh dậy trước cả chồng để tự tay chuẩn bị thức ăn trưa cho hai ông bà. Trước khi đi làm, Mai Lan chu đáo dặn: "Gần đến trưa, bố mẹ hãy cắm com, thức ăn con đã chuẩn bị hết rồi...". Bố mẹ chồng Mai Lan rất mừng vì con trai lấy được một người phụ nữ vừa đảm đang chu đáo lại vừa khéo léo, biết điều, nhất là cái khoản cư xử với bố mẹ chồng.

Căn nhà ba tầng khang trang ở quê, tiền xây dựng cũng do Mai Lan lo liệu, con dâu ông bà dù quan nhỏ, nhưng bông lộc cũng khá khá nên mới có tiền xây nhà cho bố mẹ chồng, chứ con trai lương ba cọc ba đồng, đồ xăng ô tô còn không đủ, huống gì là có vốn riêng để cho bố mẹ. Đã vậy, tháng nào cũng như tháng nào, Mai Lan còn bắt chồng chở về quê. Mỗi lần về đều biếu bố mẹ tiền chi tiêu. Thật là một cô con dâu hiếu thảo! Nhà có phúc mới rước được một cô con dâu như thế!

Thằng Phúc, con Mai Lan hôm nay được nghỉ buổi chiều. Tốt quá. Ông bà lên chơi mà chưa được trò chuyện với cháu nên chồng Mai Lan tới trường đón con trai về nhà chơi với ông bà, rồi lại tiếp tục tới công sở làm việc. Tình cờ thế nào, con của ả hàng xóm cũng được nghỉ buổi chiều.

Không có bố mẹ ở nhà, con Mai Lan ra hành lang chơi thì gặp con của ả hàng xóm. Hai cậu bé trạc tuổi nhau, bắt quen rất nhanh. Chúng rủ nhau xuống sân tòa nhà để đá bóng. Mà mê chơi với người bạn hàng xóm, Phúc không biết bố mẹ đã về từ lúc nào.

Đúng lúc đó, ả hàng xóm đi tập thể dục trong vườn hoa tòa nhà, thấy hai đứa bé mướt mồ hôi, ả chạy tới siêu thị mua cho mỗi đứa một chai nước lạnh. Mai Lan nhìn thấy liền chạy đến giật lấy chai nước trên tay Phúc ném xuống đất và nói:
- Ai cho phép con uống nước của người lạ. Ai cho phép con chơi với bạn này. Con biết họ là người như thế nào không? Lên nhà ngay...

Phúc sợ "xanh mắt mèo" chạy ra thang máy. Không sợ sao được, ở cái nhà này, mẹ nó là người có quyền lực nhất. Đến bố nó còn răm rắp nghe theo lời mẹ nó nữa là nó. Nó biết, mẹ nó có quyền bởi vì có tiền. Ai cũng xin tiền của mẹ nó, từ bố, ông bà nội, ông bà ngoại nên tiếng nói của mẹ nó rất có uy lực.
- Từ nay, bác cấm cháu không được chơi với Phúc nghe chưa! "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng". Bác không muốn Phúc bị tiêm nhiễm cái xấu... - Mai Lan tiếp tục nói.

- Này, chị kia, chị im ngay cái mồm lại, không được trách tôi quá đáng. Chúng nó chỉ là đứa trẻ, trong đầu chưa có sự kên kiêu và hằn học đâu. Chị bảo tiêm nhiễm cái xấu từ ai? Nhà giáo mà ăn nói với trẻ con thô lỗ như vậy à? - ả hàng xóm đáp trả!

- Tôi không nói chuyện với một con điếm! Do bực tức dồn nén bấy lâu, Mai Lan đã lỡ lời thốt ra câu nói ấy.

Một cái tát nảy lửa vào mặt Mai Lan.

- Có dám đánh tôi à? Đồ lưu manh, vô văn hóa!

- Có gì là không dám. Dù tao có là một con điếm thì cũng không cho phép mày được đụng tới con trai tao nghe chưa!

* *

Là điếm, thì ả hàng xóm cũng là một con người, có tên tuổi đàng hoàng. ả tên là Kiều Oanh. Mai Lan nhìn người rất đúng, Kiều Oanh đúng là một con điếm, nhưng là dạng điếm cao cấp. Khách hàng của Kiều Oanh không phải là đại gia thì cũng là những quan chức. "Gái một con trông mòn con mắt", Kiều Oanh rất đẹp. Cô biết điều đó.

Nhưng gái thì chỉ có thì, vì vậy, Kiều Oanh đang tận dụng nhan sắc, tuổi trẻ của mình để kiếm thật nhiều tiền. Cô không như những con điếm khác, hết nhan sắc thì hết tiền, lại còn sa vào cờ bạc, nghiện hút... Kiều Oanh thì khác.

Cô toan tính để đến một thời điếm nào đó sẽ đổi nghề để trở thành một con người kiếm sống lương thiện. Ít ra cũng vì tương lai con trai cô. Nhưng ngay cả bây giờ, theo suy nghĩ của cô, thì cô vẫn đang kiếm tiền một cách rất "lương thiện" đấy thôi.

Người ta cần tình, thì cô cần tiền. Xong việc, ai về nhà nấy, coi như chẳng quen biết nhau, không xâm phạm vào riêng tư của nhau, không phá vỡ hạnh phúc, tổ ấm gia

đình nhau và cũng chẳng nợ nhau cái gì. Điều này chẳng phải là suy nghĩ riêng của Kiều Oanh. Chính một vị quan chức sau khi truy hoan đã nói với Kiều Oanh như thế.

Ông bảo, trước kia khi chưa biết Kiều Oanh, ông cũng cặp bồ với mấy em. Với ông, gái theo kiểu "rau sạch" không thiếu, vì ông là người có quyền chức, khá nhiều chị em muốn lợi dụng, nhờ vả, chạy chọt. Nhưng quan hệ với loại gái này cũng mệt. Tiền thì không phải mất, nhưng các em ý cứ lợi dụng ông để xin xỏ hết chuyện này đến chuyện khác, có chuyện ngoài khả năng của ông, khiến ông lại phải thay họ chạy chọt, luôn cúi cấp trên.

Đã vậy lại suốt ngày điện thoại, nhắn tin, rồi tìm đến cơ quan bám riết ông rất dễ bị lộ tẩy. Vả lại, cái loại đàn bà đi lên bằng xác thịt thì cũng sẵn sàng giở mặt mà phản lại ông khi ông không còn tác dụng! "Thôi, mất ít tiền cho nó lành em nhỉ" - ông quay sang nói với Kiều Oanh như vậy.

- Nhưng "chơi" gái ngành cũng có cái khác chứ quan anh. Cái khoản làm tình để cho quan anh lên tiền thì mấy con "rau sạch" ấy sao bì được gái này! Kiều Oanh đưa đây vài câu với lão quan anh khi lão chuẩn bị rút ví ra trả tiền cô.

- Đừng có tự tin về trình độ của mình như thế, "rau sạch" cũng nhiều loại, có loại ngây thơ trong trắng; nhưng có loại thành thạo như phim cấp 3 vậy! Đây, anh cho em xem cái này, anh quay làm kỷ niệm, cũng là để dần mặt, không chể em ý nếu có ý định chơi xấu anh. Bởi, anh biết, sau khi lợi dụng anh để leo lên được cái chức ấy. Cô em này đang có tham vọng cao hơn là phé truất anh để chiếm cái ghế mà anh đang ngồi.

Lão quan chức rút điện thoại, mở một "cờ-líp" mà nhân vật chính là lão và một phụ nữ trẻ. Vừa cho Kiều Oanh xem, lão vừa nói: "Cởi quần áo ra thì cũng như nhau cả thôi, em ý cũng là một người có chức, có quyền, bên ngoài thì nghiêm trang, thùy mị, nhưng trần như nhộng thế này thì có khác gì em đâu... Làm tình thành thạo y như em vậy đó..."

Kiều Oanh liếc mắt nhìn và giật mình khi nhận ra nhân vật nữ tham gia sex cùng lão quan chức chính là Mai Lan. Như thấy biểu hiện khác lạ của Kiều Oanh, lão quan chức vội giật lại điện thoại và nói: "Sao, nhận ra người quen à...". Kiều Oanh trấn an: "Không, loại người như em, làm sao mà quen được quý bà là quan chức như thế...".

Nghe xong câu nói ấy, lão cười sặc sụa. Không biết, lão cười vì câu nói mỉa mai của Kiều Oanh, hay cười để mỉa mai chính một bộ phận quan chức thoái hóa biến chất như lão đang khoác lên mình cái vỏ bọc lịch lãm, đạo đức giả tạo...?!

* *

Mai Lan đang đứng ở sảnh chờ thang máy xuống thì đúng lúc Kiều Oanh cũng bước vào tòa nhà. Mai Lan vội vã vào thang máy trước rồi nhấn nút đóng cửa, nhưng không kịp, Kiều Oanh đã kịp bấm nút mở. Cánh cửa thang máy từ từ mở ra. Mai Lan thấy vậy liền bước ra vì không muốn đi chung thang với một con điếm vô văn hóa.

Nhưng Kiều Oanh đã đứng chắn ngang ở cửa và bấm nút đóng thang máy lại.

- Cô làm cái trò gì đấy. Tôi không đi chung thang máy với loại người như cô. Mai Lan bực tức nói.

- Không muốn đi chung thang máy. Nhưng rất tiếc, chúng ta đã đi chung một con đường, đó là "làm điểm". Dù mục đích thì có khác nhau. Một người làm điểm vì tiền, một kẻ làm điểm bán thân xác để thăng quan tiến chức, rốt cục cũng vì tiền.

Bản chất thì giống nhau cả thôi, đừng tỏ vẻ đạo mạo, coi thường người khác làm gì! Tôi nhận thấy, ngoài điểm bước chung đường đó, chúng ta còn có một điểm chung nữa, đó là mua vui cho cùng một thằng đàn ông. Chị biết ông Trưởng phòng tổ chức cán bộ quận Thanh Chung chứ? ...

Mai Lan tái mặt khi Kiều Oanh nhắc đến cái tên đó. Vì sao à hàng xóm lại biết được điều bí mật mà Mai Lan giấu kín? Chỉ có lão ta và Mai Lan biết được mối quan hệ bất chính này. Mai Lan thì không bao giờ để lộ, vậy thì chỉ có lão ý. Hay là, lão ta đã tung cái "cờ-líp" sex ấy lên mạng để phá con đường quan lộ của Mai Lan?

Không! Không đời nào lão ý lại ngu xuẩn như vậy, làm thế, thì chính lão cũng sẽ bị mất mặt và liên lụy. Nhưng sao à hàng xóm lại biết. Đúng rồi, có thể lão bệnh hoạn này trong lúc say men, say tình ở ở "nhên nhện" nào đó, lão đã bị à điểm này lấy trộm điện thoại và sao chép cái "cờ-líp" ấy. Bây giờ, chỉ có cách mua lại cái "cờ-líp" đó.

Bọn điểm này, cái nó cần nhất chỉ là tiền thôi.

- Cô muốn bao nhiêu tiền cái "cờ-líp" ấy? Mai Lan nói lí nhí, mặc dù trong thang máy chỉ có hai người.

- Cô nghĩ, có tiền là có thể điều khiển được tất thầy hay sao? Tôi không cần tiền, tôi muốn vạch bộ mặt giả tạo của cô trước gia đình cô, trước xã hội. Tôi là một con điểm, nhưng tôi không lên mặt, dạy đời ai. Còn cô, cũng là một con điểm, nhưng cô lại đem nhân cách ấy để dạy dỗ bao nhiêu thế hệ học sinh và tự cho mình cái quyền phán xét, lên mặt người khác - Kiều Oanh đáp trả.

- Cô mà đưa cái "cờ-líp" đó lên mạng để làm mất mặt tôi, cô sẽ bị truy cứu về tội lan truyền văn hóa phẩm đồi trụy đó, biết không? Mai Lan hù dọa.

- Tôi không ngu mà làm vậy. Tôi sẽ gửi đơn tố cáo tư cách của cô cho cấp chủ quản, khi nào họ yêu cầu chứng cứ thì tôi mới xuất trình "cờ-líp" kèm theo cả đoạn ghi âm xác nhận của lão trưởng phòng đã thú nhận hủ hóa với cô. Như vậy, liệu có ai còn dám "chống lưng" cho cô nữa không?

Một à điểm, tưởng là vô học mà hiểu biết đường đi nước bước như vậy. Bây giờ, chỉ còn cách là hạ mình mà van xin à, chứ không thể làm căng được. Nhưng hạ mình ư? Một quý bà đang giữ chức hiệu trưởng một trường tiểu học có tiếng của thành phố mà lại đi hạ mình với một con điểm... Không thể suy nghĩ lâu hơn được, chỉ còn mấy giây nữa là thang máy sẽ dừng lại tại tầng của Mai Lan. Phải lùi thôi, không thể khác được.

Rất nhanh, Mai Lan tiến tới quỳ xuống trước mặt Kiều Oanh nói:

- Tôi ngàn lần xin lỗi cô, cô tha cho tôi, xin cô giữ bí mật chuyện này giúp tôi...

Cánh cửa thang máy bật mở, rất nhiều người đợi thang chiều xuống bất ngờ chứng kiến cảnh tượng lạ lùng này, trong đó có chồng của Mai Lan. Họ không hiểu vì sao,

một bà Hiệu trưởng luôn được kính trọng lại phải quỳ trước mặt một phụ nữ ăn mặc không lấy gì làm đứng đắn?!

Một tháng sau, căn hộ của Mai Lan xuất hiện một số nhân viên mặc đồng phục của dịch vụ dọn nhà. Họ bao gói, khâu vá các đồ đạc trong căn hộ của Mai Lan, chuyển xuống xe tải chờ sẵn dưới sảnh. Vợ chồng Mai Lan quyết định dọn nhà đi nơi khác!

Trần Minh.

Rosa Cỏ Xanh